

A magyar krónikák és a kitalált középkor IV.

Gót királyok

Ha már ennyire elmélyültünk a gót történelem furcsaságaiban, talán nem lesz hiábavaló egy futó pillantást vetnünk a gót királyok neveire is. Mint láttuk, a Nagy Képes Világtörténet szerint a négyszázas évek elején (mindössze egyetlen „julianusi Erányival” Attila kora előtt) a baltok nemzetségéből származó Alarik hősi tettei borzolják fel a kedélyeket Európában.

Kézai és Kálti azonban további gót királynevekkel örvendeztet meg bennünket, s ezek a nevek felettébb különös csengésűek! Kezdjük a Képes Krónikával. A catalaunumi ütközet során - mint láttuk - elesik egy nagy gót király:

„Ebben a csatában a gótok nagy királya, Athalarik nevezetű is elesett; mikor vesztét megtudták a többi királyok, akiket meg nem öltek, futásban kerestek menedéket!” (Kiemelés tőlem!)

Athalarik tehát meghal, s a többi királyok ezt megtudva a futásban keresnek menedéket. Ízelgessük csak ennek a gót királynak a nevét! Athalarik - Athalarik ... Nem jut eszünkbe semmi erről a névről? ... Ha nem, akkor javaslom, hogy egy pillanatra csippentsük le a germán nevekre jellemző „-rik” végződést Athalarik nevééről! Eredmény: Athala!! ... Vagy netán Ethele?? Hm! Talán nem járok messze az igazságtól, ha azt feltételezem, hogy ezt a gót királynevet már a mindent kisajátítani akaró germán krónikás igyekezett alkotta meg Attila királyunk nevéből!

Ne feledjük, középkori krónikásaink - Kálti éppúgy mint Kézai - nyugati forrásokat is felhasználtak krónikájuk írása közben! Athalarik nevét is bizonyosan a nyugatiaktól vették át! De a furcsaságok itt még nem érnek véget! Kézai ugyanis, e nagy gót király nevének egy másik változatát is megőrizte! Amikor krónikájában szégyenszemre azt kénytelen fejtegetni, hogy nincs igaza Orosiusnak abban, hogy mi az ördögöktől származnánk, így ír:

„Azt írta ugyanis hogy Filimer, a nagy Aldarik góth király fia, midőn Scythia határait haddal támadt, a mint beszélik, seregében számos asszonyt vitt magával, kiket Alirumnáknak neveznek.” (Kiemelés tőlem!)

Kézainál ő az, aki a catalaunumi csatában elesik:

„Melly ütközetben a góthok királya Aldarikh nyomorúltan elesik; kinek halálát a mint a többi királyok megtudják, futásnak erednek.” (Kiemelés tőlem!)

Itt van tehát a nagy gót király nevének egy másik változata: Aldarikh! Vajon ezt a változatot ki ihlette? Olvassuk csak Kézai krónikáját:

„A mint osztán halálának híre terjedt, a föld kereksege elámúla, s ellenségei nem tudják vala, sirjanak-é vagy örüljenek, rettegven töméntelen sok fiától, kiket mint valamely népet alig lehetett megszámlálni. Mert azt hitték, hogy majd utána valamelyik fia uralkodik. Azonban Veronai Ditrík és a németországi fejedelmek álnoksága miá, kiknek Ethele király uralkodva nyakokon ül vala, a húnok közsege pártokra szakada, úgy hogy némelyek Csabát Ethele királynak a görög császár Honorius leányától való fiát, mások a Krimhild német fejedelemszölytől született Aladárt törekszenek vala Ethele után királylyá emelni. Mivel pedig a józanabb rész Csabával, az idegen nemzet pedig Aladárral tart vala, azért mind ketten kezdenek uralkodni. Ditrík álnokságából osztán, ki Aladárhoz szít vala, kettejük közt a dolog háborúra kerül. Az első ütközetben tehát Aladáron erőt vesznek, de a másodikban, mely Sicambriánál két álló hétig foly, Csaba hadát úgy legyőzik és szétverik, hogy Ethele fiaiból és a húnokból igen kevesen maradnak. Ez ugyanis azon csata, melyet a húnok Krimhild csatájának neveztek s maig is e néven emlegetnek. Melly ütközetben annyi vér ömlött, hogy ha a németek szégyenből nem titkolnák és tisztán meg akarnák vallani, a Duna vizét néhány nap sem ember sem barom nem ihatta, minthogy Sicambriától Potentia városáig vérrel volt áradva. Csaba tehát tizenötezer húnnal Görögországba Honoriushoz futa, s bár az ott kivánta marasztalni s görögországi lakossá tenni, nem marada, hanem visszatére Scythiába atyafiaihoz és rokonaihoz. Ki is mihelyt Scythiába visszatért, mindjárt kezdé sürgetni, hogy mindenestől menjenek vissza Pannoniába, hogy a németeken bosszút álljanak.” (Kiemelés tőlem!)

Attila halála után tehát kitört a hun belháború Csaba és Aladár között. Az idegen nemzet - mint olvastuk - „Aladárral tart vala”. Mivel Aladár félig német volt, hiszen Krimhild német fejedelemszölytől született, érthető is, ha a gótok elsősorban Aladár királyvá választását preferálták. A hunok azonban megosztottak: a józanabb rész Csabáékkal tartott, míg kevés számú hun Aladárékkal! ...Aladárék?! ... Hm! Csak nem az ő nevéből gyártották Aldarikhot, a híres gót királyt?? Ez bizony könnyen meglehet, annál is inkább, mivel a gótok valóban Aladár zászlaja alatt sorakoztak fel Csaba serege ellen! Még csak nem is kellett túlságosan nagyot lódítani hozzá!

Láthatjuk tehát, hogyan gyártották Ethele királyunk nevéből Athalarik nevű gót királyt, kinek neve olykor Athanarik formában is felbukkan. Attila fiának, Aladárnak a nevéből pedig Aldarikhot gyártottak, mely olykor Ardarik formában is megjelenik! Később persze rájöttek, hogy nem túl szerencsés, ha a másodpéldány neve túlságosan hasonlít az eredetire, ezért köztes kompromisszumként megalkották Alarikhot, mely átmenetet képez Athalarik és Aldarikh között. Variációk egy témára! Ha nem vigyázunk rövidesen kiderülhet, hogy Attila valójában germán volt! Ez olyannyira nem vicc, hogy Volker Friedrich nemrég magyarra fordított „Dunamenti Niebelung-ének és kitalált középkor” c. tanulmányában már a „félgepida” Attiláról értekezik! Sőt a magyar utónévtárak egyenesen azt írják, hogy az Attila név germán, közelebből gót eredetű,

jelentése pedig „Atyácska"! Egyszerűen fölfoghatatlan, hogy Attila nevének ilyen magyarázatáért miért kellett a germánokhoz fordulnunk! Hiszen az "Atta" a török népek nyelvében is apát, atyát jelent! De hogy ne menjünk túlságosan messzire, az "Atya" érdekes módon még magyarul is atyát jelent! Az "Aladár" névvel kapcsolatban szintén azt írják a mélybölcességű utónévtárak, hogy ez egy germán név, melynek eredetije (mi más is lehetne): Aldarik! ... Vegyük tehát tudomásul, hogy még csak véletlenül sem ők voltak azok, akik Aldarikot gyártottak Attila fiának a nevéből! ... Nem! Hogy is feltételezhetnénk ilyet! Mi gyártottunk Aladárt az ő Aldarikjuktól! Hiszen mi már úgyszólván világhírűek vagyunk arról, hogy szavaink jelentős részét ilyen-olyan szláv, meg egyéb hasonló "kultúrnépektől" lopkodtuk össze, megadtán mi, műveletlen bőgatyás finnugorok a IX. század vége előtti Európában amúgy sem rúghatunk labdába! Így aztán e gót királynevek a magyar utónévtárakkal egyetemben örök mementót állítanak a hivatalos körök által jó mélyen belénk plántált magyar kisebbségi érzésnek!

Természetesen Attila neve nem germán eredetű, és még csak véletlenül sem "atyácskát" jelent! Nevének ma is világosan érthető MAGYAR jelentése van, amely tökéletes összhangban áll a nagy hun fejedelem történelmi szerepével! Aki Attila nevének igazi magyar jelentését ismeri, az azt is megérti, hogy miért irtóznak tőle a nyugatiak úgy, ahogy az ördög irózik a szentelt víztől! De erről talán majd egy következő tanulmányban ...

Illig vagy Hunnivári?

Erre a kérdésre nem könnyű válaszolni. A naptárhamisítás lehetőségének felvetése mindenképpen Illig érdeme, azonban tétele abban a formában, ahogy azt megfogalmazta, valószínűleg nem állja meg a helyét! Illig ugyanis egyértelműen 297 fiktív év jelenlétéről beszél, s ráadásul egészen pontosan be is határolja a problematikus korszakot, mely nála 614. augusztusának végétől 911. szeptember elejéig tart. Láttuk azonban, hogy az évszámokkal való visszaélés a magyar történelmet illetően már sokkal korábban, jóval 614 előtt megkezdődik, hiszen már Attila életének utolsó szakasza is későbbre lett csúsztatva 44 évvel! Továbbá a Kárpát-medencében inkább a Nagy Sándor halála utáni időszámítás és a Krisztus születése szerinti időszámítás közötti 323 év többlet tűnik megalapozottnak. Ha pedig figyelembe vesszük azt is, hogy a magyar honfoglalás 872-ről időközben 896-ra csúszott, akkor még 323-nál is nagyobb szöktetéssel kell számolnunk!

Európa történelmének koraközépkori szakasza, mely átmenetet képezett az érett középkor felé, több párhuzamosan futó időszámítási rendszert örökölt meg az ókortól. Ennek folyományaként a koraközépkor eseményeit teljesen kiszámíthatatlan és önkényes módon datálták hol az egyik, hol a másik időszámítási rendszer szerint, mindig az aktuális hatalmi elvárásoknak megfelelően. A kereszténység rohamos terjedése, és a formálódóban lévő keresztény világegyház hatalmi törekvései azt eredményezték, hogy minden egyes dátum, függetlenül attól, hogy keletkezése pillanatában eredetileg mely időszámítási rendszer szerint volt értelmezve, végül Krisztus szerinti dátumként hagyományozódott ránk!

A kérdéses korszakban vegyesen találunk Krisztus eredetileg megállapított születési éve szerinti dátumokat, találunk újonnan megállapított (7 évvel eltolt) születési évéhez igazított dátumokat, julianusi Era szerinti dátumokat, a Hidsra 297 évvel való eltolásával szinkronizáló dátumokat, és végül Nagy Sándor halála évétől számított dátumokat egyaránt! Természetesen mindegyik Krisztus szerinti dátumként jelenik meg az időszakunkon, s éppen ebben áll a család lényege!

Meggyőződésem szerint a naptárhamisítás felgöngyölítése az egymástól 7, 44, 297 és 323 év távolságokra mozgatott, de lényegileg összetartozó dátumok és események összegyűjtésével lehetséges! Ezek azok a diszkrét időtávolságok, melyek tömegével fordulnak elő a kérdéses korban. De nem csak ezekre kell odafigyelnünk, hanem ezek minden lehetséges kombinációjára is! Láttunk olyan esetet, amikor a 297 évnvi szöktetés egy julianusi Era szerinti 44 éves mínusszal kombinálódik! Ilyen volt az Alexandriai Könyvtár kétszeri elpusztulásának esete is. Előfordul, hogy a julianusi Erából adódó 44 év különbséget még megfejték a Krisztus újonnan megállapított születési évéből adódó 7 éves korrekcióval, s így összetartozó eseményeket 51 év távolságra taszítottak egymástól! Aztán előfordulhatott olyan is, hogy egy dátumot véletlenül vagy szándékosan kétszer korrigálnak hét évvel, s a hozzá tartozó eseményt így hét helyett tizennégy év távolságba taszították eredeti időbeli helyétől! Továbbá plusz-mínusz egy év differencia adódhatott abból is, hogy az évkezdet nem mindig esett január elsejére. Tavasz évkeddettel számolva egy februári esemény még az előző év dátumát kapja, míg januári évkezdettel számítva már az idei évszámot viseli!

Úgy látom tehát, hogy Illig sarkos tétele túlságosan leegyszerűsíti a problémát, nem kis támadási felületet hagyva ezáltal. Hogy ő 297 fiktív évet emleget, az teljesen érthető, hiszen ez a Nyugat-Európára jellemző domináns szöktetési távolság, melyet elsősorban a hispániai arab események határoztak meg. Az iszlám kezdete pedig - mint láttuk - 297 évvel lett későbbre tolva. Nem lehet azonban arról beszélni, hogy történelmünkben lenne egy 614. augusztusától 911. szeptemberéig terjedő fiktív szakasz, melyet „pótlás nélkül” törölni lehetne! Nem! Ez így egészen biztosan nem igaz! Sokkal inkább arról van szó, hogy a koraközépkorban az ókorból örökölt, és egymással párhuzamosan futó időszámítási rendszerek közötti különbségeket kihasználva kényük-kedvük szerint datáltak egyes eseményeket, míg végül minden így előállt dátumot Krisztus szerint értelmeztek.

Ebből pedig nem feltétlenül következik az, hogy effektív évtöbblettel kellene számolnunk időszakunkon! Szélsőséges esetben akár effektív évtöbblet keletkezése nélkül is meg lehet lovagolni az eltérő időszámítási rendszerek közötti különbségeket!

Például minden különösebb probléma nélkül megtehetné valaki, hogy történelemben járatlan emberekkel elhíteti, hogy az I. Világháború vége és a II. Világháború kezdete között valójában nem húsz év, hanem harminc év telt el. De vajon becsempészett-e ezzel a művelettel fiktív éveket az időszalagra? Nos, ha érintetlenül hagyja az éppen aktuális dátumot, akkor nem! Persze ehhez az is szükséges, hogy a hidegháború éveit egy kissé rövidebbre szabja, s talán még az I. Világháborút megelőző boldog béke évekből is elcsippenthet egy keveset! Ehhez még az sem szükséges, hogy lényeges eseményeket kihagyjon a történelemkönyvek lapjairól, az is bőven elegendő, ha a lassú, vontatott eseményeket egy kissé gyorsabbá, pörgősebbé teszi! Attól tehát, hogy összetartozó eseményeket időben szétválasztottak egymástól, még nem feltétlenül csempésztek tényleges évtöbbletet az időszámításunkba!

Jelen esetben azonban nem tíz év távolságokról van szó, hanem ennél lényegesen többről, 44, 297 és 323 év távolságokról! Ekkora időbeli távolságokat valószínűleg már nem lehetséges effektív évtöbbség megjelenése nélkül előidézni! De vajon mekkora lehet az a tényleges többség, mely a naptárhamisítás következményeként előállt? Nos, ahogy én látom nem 44, nem 297, s még csak nem is 323 év! Igen valószínűnek tartom, hogy a tényleges többség ezeknek a diszkrét szöktetési időintervallumoknak kb. az átlaga lehet! Ez az átlagos többség pedig nagy valószínűséggel a Hunnivári Zoltán által javasolt kb. 200 év lesz! Látható tehát, hogy Hunnivári 200 éve egyáltalán nem áll ellentétben Illig 297 évével! Csak míg Illig 297 éve egy sokszor alkalmazott és számtalanszor tetten érhető diszkrét szöktetési távolság, addig Hunnivári 200 éve a különféle időtartamú szöktetések következtében előállott effektív évtöbbség!

A további kutatások sikere érdekében jó volna, ha mindenki megkülönböztetné e két fogalmat egymástól!

Az avar kor születése

E 300 esztendő naptárhamisítás egy lassan ható mérge volt. Nem azonnal fejtette ki a hatását. Kárpát-medencei történelmünk első évszázadaiban még mindenki pontosan tudta, hogy hány év és hány generáció telt el Attila és Árpád között, és főleg mindenki tisztában volt vele, hogy a magyarok voltaképpen hunok, azaz szkíták, annak a bibliai Nimródnek a leszármazottjai, aki a történelem első birodalmát a Tigris és az Eufrátesz között elterülő síkságon alapította. Ez az eleven tudat, ez az ösztönös történelmi emlékezet csak lassan, nagyon lassan kezdett megfakulni, és ezzel párhuzamosan eltorzulni az évszázadok múlásával! A XIII. és XIV. században készült magyar krónikák történelempéjét a nyugati hamisítás még alig-alig befolyásolta. Később azonban, amikor a történelmi emlékezet már megfakult, historikusaink is egyre sűrűbben kezdték tanulmányozni a nyugati forrásokat, egyre gyakrabban merítettek belőlük, s így egyre inkább kezdtek eltávolodni az igazságtól. Történetírásunk évszázados „fejlődése” jól példázza, hogy hogyan jár, s mit érdemel az a nép, amely nem bízik saját krónikáiban, s tulajdon történelmét illetően inkább hisz halálos ellenségének, a „művelt” nyugatnak!

A XV. század második felében, 1488-ban Thuróczy János, Mátyás király ítélmestere megírta *Chronica Hungarorum* című művét, amiben összegezte az addigi magyar krónikák beszámolóit. Nyilván Thuróczy Jánosnak is feltűnt, hogy a magyar honfoglalás dátumát a régi krónikák hol a 600-as évekbe, hol pedig a 800-as évek végére datálják! Ő is értetlenül állt a jelenség előtt, nem értette hogyan lehetséges, hogy egy ilyen jelentős történelmi esemény időpontjával kapcsolatosan majdnem 300 éves szórás figyelhető meg a régi krónikákban. Megkísérelte tehát feloldani az ellentmondást, és rendet akart tenni a zűrzavarban. Mit tett tehát? Nos az általa ismert krónikás adatokat egyszerűen „átlagolta”! Azaz megpróbált egy olyan köztes évszámot megállapítani a „szélsőértékek” között, amely viszonylag jó kompromisszumnak tűnhetett. Ehhez a zseniális matematikai manőverhez még az aktuális dátumot is segítségül hívta! Tudjuk, hogy krónikája 1488-ban íródott. Ha ezt az 1488-as számot elosztjuk kettővel a 744-es dátumot kapjuk! Persze a *Chronica Hungarorum*-ban közölt 744-es honfoglalás-dátumra létezik egy

sokkal kézenfekvőbb magyarázat is! Thuróczy ugyanis olvasta Kálti Márk Képes Krónikáját, s valószínűleg a következő rész sem került el a figyelmét:

„Az Úr megtestesülésétől számított hatszázhetvenhetedik évben, száznégyszázötvennégy esztendővel Attila magyar király halála után, III. Constantinus császár és Zakariás pápa idejében - miképpen meg van írva a rómaiak krónikájában - a magyarok másodízben jöttek ki Szittyországából ...” (Kiemelés tőlem)

Thuróczyt kifejezetten az a szándék vezérelte, hogy egy köztes dátumot állapítson meg az egymásnak ellentmondó krónikásadatok között. Ezért a Képes Krónika útmutatásának megfelelően Zakariás pápához igazította a magyarok második bejövetelét! Mikor is uralkodott Zakariás pápa? Nos Kálti Márk 1358-ban még úgy tudta, hogy Zakariás a Krisztus utáni hatszáz évesekben élt, és annak a III. Konstantinnak volt a kortársa, akiről épp az imént derítettük ki, hogy valójában azonos VII. (Bíborbanszületett) Konstantinnal! Időközben azonban a nyugati naptárhamisítás Zakariás pápát a Krisztus utáni hétszáz évesek közé csúsztatta el! Zakariás a hivatalos verzió szerint 741 és 752 között uralkodott! Thuróczy tehát kiválasztja a 744-es évszámot, amely sok különböző szempontnak megfelel. Egyrészt egy kitűnő kompromisszum, hiszen nagyjából félúton van a hatszáz éves és a nyolcszáz éves vége között. Másrészt egybeesik Zakariás pápa meghamisított uralkodási idejével, és ezáltal teljesíti a Képes Krónika által támasztott kritériumokat. Harmadrészt éppen az aktuális dátum fele, és már csak ezért is fölöttébb szimpatikus. Thuróczy János tehát közli, hogy a magyar honfoglalás, vagyis a hunok Szittyországból való második kijövetele 744-ben volt!

Bármilyen jóhiszemű módon járt el Thuróczy János, eme műveletének borzalmas következményei lettek. Ugyanis még abban az évben (1488) Magyarországra érkezett a humanista Petrus Ransanus (1428-1492), aki Thuróczy krónikáját olvasva azonnal felismerte a 744-es dátumban rejlő lehetőségeket! Hozzá is látott Epitoma rerum Hungaricarum c. művének megírásához, amelyben egy messzeható következményekkel járó állítást tett: Ransanus elfogadta Thuróczy 744-es dátumát, ám szerinte 744-ben nem a magyarok, hanem a szarmaták (!!!) jöttek ki szülőföldjükről, miután egy Hungar nevű vezér (?) élükre állt, és a magyarok csak később jöttek be a Kárpát-medencébe úgy, ahogy azt Kézai Krónikája írja!

Ez volt historikus irodalmunknak az a gyászos pontja, amikor a hun és a magyar korszak közé elkezdtek becsempészni egy harmadik, illegális korszakot. Egy olyan korszakot, amelynek egyetlen célja az volt, hogy éket verjen történelmünk két fejezete közé, s ezáltal megteremtse a lehetőségét identitásunk későbbi átprogramozásának, a finnugor hazugságnak!

Ransanus ördögi ötletét Antonio Bonfini (1434-1503) fűzte tovább, aki még 1486 őszen érkezett Magyarországra, hogy Beatrixszal való korábbi ismeretségét felelevenítse, és bemutatkozzon Mátyásnak. Mivel Thuróczy János krónikáját, az udvar finomabb ízlésű körei „tűrhetetlenül barbárnak” találták, Mátyás felkérte Bonfini, hogy Magyarország történelmét reneszánsz szellemben, humanista stílusban, modern módszerekkel és méltó terjedelemben dolgozza fel. S hogy ehhez a munkához Mátyás minden segítséget megadott Bonfininek azt Heltai Gáspár krónikájának előszavából tudjuk:

„Meghadja kedig Mátyás király mind a püspekeknek, mind apáthuraknak és mindenféle deákoknak, hogy elkeresnék mind az egész országot, minden káptolonbeli libráriákat és minden klastromokat, és egybegyűtenének minden jedzéseket, írásokat és minden históriákat, és azokat behoznák hogy megláthatná azokat a Bonfinius rhetor, és egymásután szép rendre hoszhatná, és szép ékes deák szókkal megírhatná azzokat.” (Kiemelés tőlem)

Bonfini 1490 körül kezdett hozzá a „Rerum Hungaricum Decades” megírásához, és valószínű, hogy Mátyás halálakor már 16 könyvvel elkészült. II. Ulászló uralkodása alatt zavartalanul folytathatta az írást, s 1492-ben fejezte be 38 könyvből álló művét, amely egészen Mátyás haláláig beszélt el Magyarország történetét. Szabados György a következőket írja Bonfini művéről „A magyar történelem kezdeteiről” című tanulmányában:

„Antonio Bonfini sokkal alaposabb előkészületek után fogott íráshoz. Munkája korszakindító volt, mivel a külhoni adatokat addig nem látott bőséggel vonultatta fel, de új korszakot nyitott a magyar őstörténelem hangsúlyaiban is. Először az ő Tizedeiben találkozik a pannóniai avarok históriája. Ennek beemelése a több évszázad alatt rögzült magyar krónikás hagyomány egyik legfontosabb jellemvonásának, a régmúlt két részre tagolásának mondhatott volna ellent, ám az avarok ittléte nem nötte ki magát közbülső fejezetté. Ennek oka az volt, hogy az író nem törekedett szakaszolásra, ehelyett a Kárpát-medence folyamatos históriáját adta elő. Minden hasznos adatot kimert kútfőiből, s ezek bővebben szóltak a germánok, mint az avarok tetteiről. A hun-avar-magyar tagolású őstörténeti hármaskönyvet ezért nem Bonfini alkotta meg, de az alapokat ő fektette le, amire kétszáz év múltán Otrokocsi Fóris Ferenc, Timon Sámuel, később Pray György építkezhetett.” (Kiemelés tőlem)

Mátyás tehát kecskére bízta a káposztát, mert Bonfini továbbgondolva Ransanus ötletét elsőként kezdte emlegetni a pannóniai avarokat a hun korszak és a magyar korszak között! S noha a kezdet meglehetősen vérszegényre sikeredett, a következményeket mindannyian jól ismerjük. De olvassuk csak Szabados György másik írását, melynek címe: „A krónikáktól a Gestáig”:

„Az 1568-ban napvilágot látott Zsámboky János-kiadvány jelentősége nem merül ki a Decades közrebocsátásában. A Bonfini-műhöz csatolt terjedelmes Appendix egyik darabja, a Chronologia Pannoniae elé Joannes Herold írt rövid szerzői ajánlást. Pannónia kortanában öltött testet először Bonfini őstörténeti nézeteinek továbbgondolása. A hunok és a magyarok közé 567. évi bejövételükkel ékelődő avarok végre elkülönülten foglaltak helyet; 744 immár kimondottan a harmadik hun beözönlés dátumává lett, amelynek vezérlő fejedelmeként az író Álmost tüntette fel. De a Chronologia Pannoniae meglepetései nem itt végződnek. Az Álmos (!) után (!) következő frank uralom megdőltevel a hunok 999-ben, Taksony és Géza idején (!) már negyedszerre (!) uralkodnak Pannónia felett. A 744. esztendőől kijelölt csapáson Joannes Herold botlott legnagyobbat. Kronológiája ilyenformán nem válhatott a hun-avar-magyar tanítás közvetlen előzményévé. A háromosztatú előidő tételét nagyobb forrásalapozással majd a 17-18. századi magyar történettudomány felkészültebb írói dolgozzák ki.” (Kiemelés tőlem)

Láthatjuk tehát, hogy Mátyás udvarának itáliai humanista történetírói hogyan lovagolták meg a Thuróczy krónikájában megjelenő 744-es dátumot, s hogyan rakták le az alapjait annak az avar korszaknak, ami időben a hunok és a magyarok bejövetele közé fészkelte be magát! Ez az

időközben dogmává merevedett elmélet mind a mai napig szennyezi a történelmünket a Magyar Tudományos Akadémia „áldásos” tevékenységének köszönhetően! Így vált tehát a kétosztatú (hun-magyar) előtörténet háromosztatú (hun-avar-magyar) előtörténetté. A cél egyértelmű: a magyarokat egy közbenső korszak beiktatásával történelemtudatilag elválasztani attól a hun Attilától, aki Isten ostoraként halálos csapást mért a nyugatiak nagy összeurópai birodalmára, az indoeurópaiak büszkeségére, az ókori Rómára!

De vajon miért nem felelt meg Mátyásnak az a krónika, amit Thuróczy János írt? Mi lehetett az oka annak, hogy Bonfini, aki rövid magyarországi tartózkodás után hazatért Itáliába, kifejezetten azért hívatta vissza (!!), hogy vele dolgoztassa át Thuróczy krónikáját? Nos Buda ezidőtájt az itáliai kultúra, az itáliai művészetek, a humanizmus és a reneszánsz búvólejtében élt, s Mátyás udvarába Beatrixszal kötött házassága után valósággal özönlöttek az itáliai építészek, szobrászok, festők és tudósok! Látva udvarának erőteljes olasz-orientáltságát, és ismerve a német-római császári cím megszerzésére irányuló ambícióit, érthető, ha idővel egyre inkább kínossá és kényelmetlenné lett számára a hun Attila öröksége! Attila nevének rendkívül negatív csengése volt nyugaton, s diplomáciai erőfeszítése során nem vetett rá jó fényt az olaszok által „kutyafülűnek” és „barbárnak” tartott hun fejedelem, aki a Krisztus utáni V. században porig alázza Rómát! Ezért lett Thuróczy krónikája elfogadhatatlan! ő ugyanis egyenesen párhuzamot vont a nagy hun király és Mátyás között! Olvassuk csak Szabados Györgyöt:

„Thuróczy János a hangsúlyeltolódást tovább növelte a hun idők javára, s minden eddiginél nagyobb erővel fáradozott Attila népszerűsítésén, akit egy aktualizálással megelevenített. Attila és Mátyás, a dicső kezdet s az újra dicső jelen egy évezreden átívelő párhuzama jól magyarázza a közbülső idők és személyek háttérbe húzódását.”

Ezért kellett tehát átdolgoztatni Thuróczy János magyar szellemben megírt, s alapvetően magyar forrásokra építkező krónikáját, amely még teljesen üresen hagyta az Attila és Álmos közötti évszázadokat! Bonfini előtt egyszerűen nem létezett olyan autentikus magyar történelmi emlékezet, sem pedig olyan magyar krónika, amely bármit is tudott volna a Kárpát-medence avar korszakáról! Mátyás itáliai humanistái azonban lassan és alattomosan elkezdtek kiiktatni a hun fejedelmet a magyar tudatból, miközben a történelmünk lapjai közé becsempészték az avar korszakot, kitöltendő az üres évszázadokat! A későbbi magyar történetírók az avarokról szóló beszámolóikat már mind-mind Bonfini művére alapozták!

De lépünk tovább, és nézzük mit ír Szabados György Anonymusról:

„Árpád fejedelem és a magyarok bejövételének képét a Névtelen Jegyző írta történelmi köztudatunkba. A diadalmas országvívás és a szeri gyűlés a megszakítatlan magyar ittlét nyitányaként általa ismeretes. Századok hosszú során keresztül ez nem így volt. A kezdetek hagyománya olyannyira eltért a részletek hangsúlyozásában, hogy a honfoglalásnak végső soron kettős hazai változata maradt reánk. Az egyiket a magyar középkort átfogó krónikás történetírás folyamatosan tartotta életben, névtelen és neves szerzők és szerkesztők által, míg a másikat egyedül Anonymus Gesta Hungarorum-a vallotta. Ez utóbbi az 1700-as évek közepéig titkon lappangott, de amikor napvilágra jutott, fél évszázad leforgása alatt alapjaiban formálta át az előidőkről megfogalmazott vélekedéseket.” (Kiemelés tőlem)

Különös, hogy Anonymus modern történelmi nézetei csaknem fél évezreddel előzték meg korukat! De különös ez az 1700-as évek közepéig való „titkon lappangás” is! (Hogy miért pont addig, az is külön tanulmányt érdemelne!) Egyáltalán nem véletlen, hogy Magyarországon sem Kálti Márknak, sem Kézai Simonnak nem emeltek soha emlékművet. (De nemcsak nekik, hanem még magának Attilának sem!) Ellenben szobrot emeltek annak az Anonymusnak, akinek még a nevét sem ismerjük, s azt is csak találgatjuk, hogy pontosan melyik Béla királyunknak volt a jegyzője! Anonymus a hun Attilát teljesen háttérbe szorította, a magyar történelem tárgyalását csak Álmosnál és Árpádnál kezdte, s az egyszerű nép történelmi emlékezetét nem tartotta többre „parasztok hamis meséinél vagy regösök csacsogó énekénél”. A vérszerződés aktusa sem Kálti Márknál sem Kézai Simonnál nem jelenik meg. Anonymus azonban említi, mégpedig egyértelműen azért, hogy kifejezésre juttassa: egységes magyar nemzet csak a vérszerződés óta létezik! Úgyhogy mi csak ne is firtassuk honfoglalás előtti történelmünket, hiszen semmi értelme sincs! Anonymus műve a XVIII. század közepéig „titkon lappang”, majd amikor előkerül alapjaiban változtatja meg „előidőkről vallott vélekedéseinket”! Ferenc József, a szabadságharcunkat vérbefojtó osztrák császár, akinek uralkodása alatt megszületik, megerősödik és kizárólagossá válik a finnugor történelemgyilkosság, 1903-ban valami megmagyarázhatatlan és különös okból Anonymus szobrával lepi meg az ország fővárosát! Vajon miért favorizálja az osztrák császár éppen Anonymust? Ki rejtőzködik valójában a csukja alatt?

Köszönet illeti Szabados Györgyöt kitűnő tanulmányaért! Noha írásából mindenütt kiviláglik, hogy egyetlen ponton sem kérdőjelezi meg sem az uralkodó történelmi nézeteket, sem a kronológiát, mégis gyönyörűen végigköveti azt a folyamatot, amelyben a magyar történetírás az igazságot leghívebben visszaadó krónikáktól egy lassú leépülési folyamaton keresztül eljutott az Anonymus-féle Gestáig, majd a hatalmi szóval ránk erőltetett finnugorelméletig.

Az ötlet...

Árpád a honfoglaláskor öt generációval korábban élt nagy elődjére, a hun Attilára hivatkozott, őt tekintette jogalapnak a Kárpát-medence újbóli birtokba vételéhez. Ez azonban úgy tűnik ötletet adott a nyugatiak számára is, tudniillik rájöttek, hogy nekik is elkelve egy olyasféle nagy előd, mint amilyen Attila volt Árpádnak! Ráébredtek, hogy nekik is nagyon jól jönne egy olyan, néhány generációval korábban élt nagy nyugati császár, akire mindig minden körülmények között lehet hivatkozni, aki már korábban birtokolta mindazokat a területeket, amelyekre nekik is vásik a foguk, már korábban rendelkezett mindazokkal az előjogokkal és címekkel, amelyekkel ők is nagyon szerettek volna rendelkezni! (Épp úgy, mint ahogy Attila birtokolta mindazt, amit Árpád újból birtokba vett.) Egy ilyen nagy előd birtokában hódító hadjárataikat, Nyugat-Európa egységesítésére irányuló törekvéseiket nem lehetne többé agresszióknak minősíteni! Úgy lehetne beállítani (kommunikálni) a dolgokat, mintha ők pusztán csak érvényre juttatnák a Nagy Károly-féle jogigényt, mintha Nagy Károly örököseiként helyreállítanák annak széthullott összeurópai birodalmát! A három fiktív évszázad megteremtette a lehetőséget e nagy nyugati császár történelemben való becsempészésére, miközben Árpádot el lehetett szakítani tényleges nagy elődjétől, valóságos hivatkozási alapjától, a hun Attila királytól! E „mesteri húzással” a magyarok második bejövételét jogtalan agresszióvá lehetett nyilvánítani!

Hogy mindez mennyire nem túlzás, álljon itt most egy újabb részlet Götz László „Keleten kél a Nap” című könyvéből:

„Nem árt, ha már e kérdésnél tartunk, kissé közelebről is megnézni Schlözer, Rössler és társaik „szent dühét”, amellyel a magyar krónikákra rávetették magukat. Schlözer például így ír Anonymusról: „egy ostoba barát őrült fecsegése” (Sebestyén L.: Kézai Simon védelmében). Avagy Rössler a magyar krónikákról általában: „tűzbe kell őket vetni” (Rohonyi Gy.: A honfoglalás története). Miért ez az ádáz, gyűlölködő hang? Tovább böngészve hamarosan kiderül. Schlözer: „Erdély Szent István előtt nem a magyar állam része, a szászok beköltözéséig kétes birtokú föld.” Majd a székelyekről így ír: „ ... a kunok ivadékai 1089 után, de mindenestre az erdélyi szászok beköltözése után”. Rössler Anonymusról: „ ... koholt és erőszakosan ferdített, ahol a magyarokat dicsőséghez segíthette ... A történetnyomozók kezéből száműzendő ... Neki elviselhetetlennek látszhatott, őseit a német krónikák leírása után rabló csordáknak képzelni, amelyek az országra rohantak ... stb. ... Nem, utálva azon képzeletet, hogy valaha önkény és jogtalanság által jutottak birtokukba, átvitte jogfogalmait őseinek idejére, s az elkövetett jogtalanságot legalább sok nemzedékkel hátrább, egészen ismeretlen ősapáikra a hunokra igyekezett hárítani. Most már a magyarok azon hivatásban tűnnek fel, hogy jogukat keresik: ők nem hódítanak, hanem csak visszafoglalják elvesztett sajátjukat.”

A fenti idézeteket Sebestyén László „Kézai Simon védelmében” című vitairatából vettük át. Bizony, ezek mind igen tudományos, főleg pedig felettebb tárgyilagos vélemények, amelyekben elfogultságnak, avagy netalán a pángermán sovinizmus hazánkra vásó fogának, a németek Magyarország területére támasztott „történelmi jogai” bizonygatási igyekezetének - ugyebár - még a leghalványabb nyomait sem fedezhetjük fel, amiért is kiválóan alkalmasak voltak arra, hogy a magyar történelemkutatásban ma is burjánzó, mély gyökereket verjenek (l. Györffy Gy.: Krónikáink és a magyar őstörténet).

Schlözerben legalább volt még annyi nyíltság, hogy köntörfalazás nélkül kimondja: Erdély a szászoké, mert ők voltak ott az első foglalók. Rössler már sokkal körmönfontabb. A szólásmondásbeli tolvajhoz hasonlóan, aki az őt üldöző sokaságba vegyülve a lehangosabban kiáltja: „fogjátok meg”, Anonymust használja fel arra, hogy a németek vélt jogait Pannóniára, amelyeket Nagy Károly hódításaiból eredeztettek, s az egész középkor folyamán, de még a 19., sőt a 20. században is változatlanul hangoztattak - emlékezzünk csak a hitleri időkre! -, azzal igazolja, hogy a magyaroknak semmi közük a hunokhoz, avarokhoz, a Nagy Károly-féle jogigény tehát régebbi mint a magyaroké, akik csak „önkény és jogtalanság által jutottak birtokukba”.

Erre ment ugyanis ki a játék a 19. századi pángermán körökben, nem másra. Ezért kellett a hun-avar-magyar kapcsolatokat minden áron tagadni, krónikáinkat és az egyéb számos egykorú forrásművet, amelyek a magyarokat avaroknak vagy hunoknak nevezték, egytől egyig tudákos krónikás kitalálásnak nyilvánítani.” (Kiemelés tőlem)

Ebben a részletben gyönyörűen felsejlenek a hamisítás mögöttes szándékai, céljai. Az indogermán hegemoniára, és végső soron az ezt megvalósító új Rómára áhító 19. századi tudományos körök kire is hivatkoztak, amikor jogot formáltak a Kárpát-medencére? Természetesen Fiktív Nagy Károlyra, és annak pannóniai hódításaira! Ugyanis a beiktatott 300 év és a finnugorelmélet segítségével már korábban lehetlenné tették, hogy a magyarok az

Attila-féle jogalapra hivatkozhatnak, s ezután már bátran lehetett hangoztatni, hogy Nagy Károly pannóniai hódításai időben megelőzték Árpád honfoglalását, ezért a nyugatiak Kárpát-medencei jogigénye régebbi, mint a magyaroké! A magyarok tehát törődjenek csak szépen bele, hogy a Kárpát-medence fölötti szuverenitásukat elveszítik, fogadják csak el, hogy országuk a nyugatiak tartományává züllik! Látható tehát, hogy milyen érdekeltségi viszonyok, milyen erők és milyen szándékok vezettek a 300 éves naptárhamisításhoz, a finnugor elmélethez, és krónikáink hiteltelenítéséhez! Ezek a kérdések mind-mind szorosan összetartoznak, egymástól el nem választhatók! A nyugatiak, a Róma újjáépítésében érdekelt erők, kárpát-medencei történelmünk során számtalan kísérletet tettek ennek az országnak a nyugathoz csatolására, európaivá tételére, megszelídítésére és egy összeurópai birodalomba való beillesztésére, beidomítására! Ehhez kreáltak maguknak jogalapot a nagy naptárhamisítással!

Tóth Gyula - <http://maghreb.blog.hu>